

Asunción: l'hora dels socialistes

Els socialistes valencians confien que Antoni Asunción els garanteix la victòria en les properes eleccions autonòmiques. Més enllà dels desitjos hi ha el rostre d'un polític amb experiència a qui li ha tocat jugar en un dels pitjors moments.

Tot i que el meu carnet de militant socialista data de gener de 1978 —afirma Antoni Asunción—, em vaig incorporar al PSOE un any abans. Jo era molt jovenet aleshores. No tenia ni vint-i-cinc anys quan m'hi vaig afiliar. Em semblava, i encara ara, que al País Valencià no hi havia cap altra formació política que poguera transformar la societat com la del Partit Socialista. Els partits són un instrument, una palanca per canviar

sempre a bé. I és dur afirmar-ho així, però sóc i em considere un possibilista. No vaig dubtar en l'elecció de partit. Han transcorregut vint llargs anys i no me n'he penedit. Abans d'açò havia flirtejat amb altres grupuscles, que tampoc no vénen al cas, però no amb la seriositat i dedicació que he mostrat amb el PSOE.”

Antoni Asunción és el candidat socialista en les properes eleccions autonòmiques que se celebraran el proper 13 de juny. No té

cap càrrec orgànic en el PSPV-PSOE. Ara tan sols és candidat i havia estat retirat en un segon pla des que va quedar darrere de Joan Romero en les eleccions primàries allà pel mes de juny de l'any passat. Ara i ací, la seua carrera política, empenya fa 21 anys, viu un moment crucial amb l'enfrontament directe amb el candidat popular i actual president, Eduardo Zaplana. D'altra banda, uns bons resultats electorals representarien una porta oberta per

ocupar el càrrec de secretari general del PSPV-PSOE, en aquests moments vacant després de la dimissió de Joan Romero.

Antoni Asunción Hernández va nàixer a la vila de Manises (l'Horta) el 12 de juny de 1951. "El meu pare –recorda– provenia de tradició republicana i la meua mare va patir l'afusellament del seu pare, que era de dretes. Jo em vaig criar en aquest ambient familiar, tot i que de seguida vaig mostrar simpaties pels republicans. La meua família no s'havia decantat mai per cap militància, fet que vaig decidir trencar amb la meua incorporació als socialistes."

Asunción, de ben petit, va estudiar al col·legi dels Jesuïtes, com ho va fer una gran part d'aquella generació de xiquets valencians. Era fill de casa bona, acomodada i amb un patrimoni gens escarransit que provenia sobretot dels negocis familiars. Uns negocis que ara han continuat els fills, entre els quals es troba el mateix Antoni Asunción.

"En aquella època, quan em vaig plantejar l'entrada en la política, treballava a l'empresa familiar. Vaja, era el fill de l'amo (*riu*). Hi havia molts comentaris de gent que no entenia que un ciutadà benestant, d'allò que en diríem la burgesia, encapçalara la llista d'un partit d'esquerres. Cert és que vaig intentar, per tots els mitjans, que s'hi presentaren altres companys. Però, de rebot, em va tocar acceptar el repte. Sempre he entrat –comenta sorneguerament– a llocs de rellevància de rebot! Són coses que passen."

Asunción, amb tan sols 27 anys, va ser elegit alcalde de Manises. Transcorria l'any 1979 i se celebraven les primeres eleccions municipals, democràtiques. "Els sindicats –afirma– no em van votar aquella primera vegada. No obstant això, després, en les eleccions de l'any 1983, vaig aconseguir la majoria absoluta, mentre que el PCE punxava i reculava la dreta. Tot el món sabia ja qui era Asunción i què defensava, les reticències van acabar desapareixent".

Asunción no es mossega la llengua a l'hora de valorar la transició

"Faig política per amiatat, per ideals, però no canvie de partit així com aquell que vol. Per això no vaig seguir Albiñana."

valenciana, aquell acarnissat conflicte pels símbols i la llengua del País Valencià. Un conflicte després de tot amb un clar rerefons polític i que al capdavall va mutilar no poques vies de progrés per al país. "Nosaltres –assegura una mica dolgut– ens vam enganyar. L'esquerra, en general, no va saber afrontar bé la situació però, és clar, tal vegada tampoc no teníem una altra alternativa. Enfrontar-se a la dreta no era una tasca fàcil. Ens van abocar a un joc: el dels símbols i el de la polèmica lingüística. Sabien molt bé el que feien. Nosaltres, l'esquerra, potser no havíem d'haver participat en aquesta maniobra. Bé, en tot moment, i en el meu cas i en el de molts dels meus companys, vaig

defensar els trets identitaris del País Valencià i vaig treballar per l'autogovern. Finalment, tenim un estatut que no ha d'envejar res al de Catalunya. Tot és que li traquem el màxim rendiment." Asunción va ser un dels dirigents socialistes emergents que va fer costat al primer president de la Generalitat Valenciana, Josep Lluís Albinana (vegeu EL TEMPS, núm. 721) mentre aquest va ser militant del PSOE. "Faig política per amiatat, per convicció i ideals, però no canvie de partit així com aquell que vol. Albinana va abandonar la disciplina orgànica i els companys li vam dir prou. Sóc dels qui preferesc traure dues coses avant abans que no proposar-ne deu i acabar sense obtenir-ne cap. Hi ha gent que se'n va a fer política a opcions marginals, jo preferesc ser realista. No he vist possible treballar en cap altre partit que no fóra el PSOE." Amb tot, Asunción va haver d'afrontar un intent d'expulsió per haver donat suport al defenestrat Albinana.

Asunción és producte del seu temps, de la generació que, com és el cas de Joan Lerma, Joan Romero i tants ex-consellers més, van acceptar de molt joves la responsabilitat de gestionar les institucions democràtiques acabades d'estrenar, que hagueren de decidir políticament les regles "d'un

Antoni Asunción i Ciprià Ciscar despatxen a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència allà pels anys vuitanta. Ciscar i Asunción van formar una entesa estable al si del PSOE valencià que l'any 1986 va perdre la batalla orgànica contra Lerma.

Asunción sempre ha estat a prop de la cultura valenciana. En la imatge, el podem veure amb la tradicional estàtua d'Alfaro que es concedeix als guanyadors dels premis Octubre.

ARXIU

país sense política”, com assenyala l'assagista valencià Joan Fuster. “L'esquerra patia un trenca traumàtic. No feia política ni disposava de polítics des de la República. La dreta continuava, però, la seua tradició amb quaranta anys de poder. Observem que molts dels actuals mandataris conservadors són descendents dels franquistes. I és clar, en contraposició, ara trobem que part de l'actual esquerra està molt rodada. Però fixem-nos que no vam tenir cap altra escapatori fa vint anys. L'esquerra necessàriament s'havia d'abocar a treballar en política des de molt jove.” Passada la llarga processó, ara es considera un veterà, amb molta corda encara.

La conversa amb el candidat so-

cialista és fluida i agradable. Li agrada refrescar la memòria i posar a cadascú en el seu lloc. D'aquells primers anys de democràcia, Asunción conserva records molt entranyables malgrat tot, com ara l'amistat que el va unir a Joan Fuster. “No n'he presumit mai –afirma amb rotunditat–, no he buscat mai la fotografia. Era una persona intel·ligent i, aparentment, escèptica. Mantenia dues imatges molt diferenciades amb la gent: una de freda, de contacte, sempre de cara l'exterior, i una altra de tendra, sensible, de persona que s'emocionava amb no res, amb els amics. Recorde que, quan vaig ser alcalde de Manises, li vaig dedicar el nom d'un col·legi, i això el va emocionar.”

A l'ombra de la cultura.

Aquesta experiència local i comarcal, sens dubte, li va servir per postular-se en la primera legislatura com un dels alts càrrecs de la Generalitat Valenciana. La seua llarga i íntima amistat amb Ciprià Ciscar, l'home de la cultura, el va situar, de seguida, en la Direcció General de Cultura i Mitjans de Comunicació. Un càrrec que va tenir una projecció força considerable i del qual van partir destacades idees que després, tant per a bé com per a mal, han estat una realitat palpable. Parlem, per exemple, del primer esbós de la Ràdio Televisió Valenciana. Asunción va nomenar per gestionar aquest singular projecte Amadeu Fabregat, per qui sent una especial devoció humana i intel·lectual. Reconeix que ara com ara la situació de la cadena no és ni de bon tros la millor. Però també refusa qualsevol intent de crítica a l'etapa gestionada pel seu partit. “La societat valenciana és bilingüe i del mestissatge extrau la seua riquesa”.

Una altra idea, aquesta reeixida, que va tenir l'origen en aquella direcció general va ser l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM), una de les poques obres socialistes que l'actual govern popular no s'ha atrevit encara a tocar. “Em rondava la idea de crear un gran museu a la ciutat que s'assemblara, a grans trets, al Pompidou parisenc. No ho tenia clar del tot, però amb l'ajuda inestimable de l'escultor Andreu Alfaro vam acabar de perfilar el que avui dia coneixem com a IVAM”. Asunción havia acomplert una altra etapa en la seua carrera política, la de l'administració autonòmica. Aliat insubornable de Ciprià Ciscar en les lluites internes que renovadors i lermistes mantenien allà per l'any 1986, va patir una derrota que ben bé el va obligar uns anys després a marxar fora del País Valencià per continuar amb èxit la seua carrera política. “No vaig apostar mai pel lermisme. I és que no podia pujar cap amunt, perquè ja estava coberta la plaça. Així que em vaig retirar. Ara estic, perquè no me n'amague, on volia estar alesh-

hores." El candidat socialista ha tingut sempre ambició política. Ho confessa sense miraments, sincer. "Tinc ambició i per això quan vaig tenir l'oportunitat me'n vaig anar a l'administració central, a Institucions Penitenciàries. Era temptador eixir fora, conèixer una administració com la de l'estat".

Ciscar, després del congrés del PSPV-PSOE d'Alacant de 1986, estava condemnat per Lerma. i a Asunción no li va quedar cap més remei que buscar-se la vida. Ciscar, al poc temps, també va emigrar a Madrid.

L'any 1983, Asunción va ser nomenat president de la Diputació de València. "Hi vaig accedir una altra vegada de rebot. I és cert. Tothom pensava que Francesc Blasco seria l'elegit. Però això no va ser d'aquesta manera. De la nit al matí, em vaig trobar la presidència a les mans". No va durar molt aquesta situació i l'any 1988, quan encara li'n quedaven tres de mandat al capdavant de la Diputació, se'n va anar a Madrid. "Pensava que el meu destí -recorda- era algun despatx del Ministeri de Cultura. Ara bé, em vaig trobar que Enrique Múgica, llavors ministre de Justícia, em va apadrinar per a la direcció general d'Institucions Penitenciàries." Després de tot Múgica s'havia quedat fascinat pel model de gestió implantat per Asunción en la mateixa Diputació. Així, en la carrera d'Asunción, la cultura deixava pas a les presons: d'ara en avant la seua tasca consistiria a dirigir més de 15.000 funcionaris i quasi 40.000 reclusos.

El senyor ministre i Euskadi.

Asunción ha estat definit sempre per la premsa com un personatge fred, calculador, implacable, rigorós i tenaç. Una imatge que no es correspon, ni de bon tros, amb una conversa cara a cara, però que ell mateix tampoc no es preocupa gaire de desmentir. Tal vegada, aquesta imatge d'home dur se la va forjar al Ministeri de Justícia, quan hagué d'enfrontar-se a diversos judicis per excessiu rigor en la seua gestió. "En el judici en

"No vaig apostar mai pel lermisme, perquè la plaça ja estava coberta. Així que em vaig retirar de la primera línia."

què l'ultra Fernández Cerra m'acusava d'unes presumptes irregularitats, em vaig sentir molt sol. Només em va fer costat una advocada que era germana d'una de les víctimes de la matança d'Atocha i també es van solidaritzar els quasi dos-cents periodistes que venien a cobrir la informació." Institucions Penitenciàries no era el paradís, ni de bon tros.

El govern central havia fracassat en les negociacions obertes amb ETA a Alger. Les vies de diàleg van quedar trencades durant anys, i els dos ministres bascos, José Luis Corcuera i Enrique Múgica, planificaven una nova estratègia de lluita antiterrorista que es va concretar en la dispersió dels presos etarres, principal bastió que el moviment basc d'alliberament

nacional mantenia per cohesionar la seua lluita. A Asunción, per descomptat, no li agrada fer esment d'aquests anys difícils. Uns anys que es van tancar amb la curta experiència en el Ministeri d'Interior. La fuga de Roldán li va servir en safata la dimissió. El mateix Asunción declarava en una ocasió a aquest setmanari, que si haguera sabut el que hi havia en aquell ministeri "mai no hauria entrat".

Tot i això, Asunción no dubta a l'hora de parlar dels nacionalismes a l'estat. "Catalunya no és cap problema. El País Basc, en canvi, em preocupa molt. La situació de treva, declarada unilateralment per la mateixa ETA, és esperançadora. Però, no hem de permetre que la unitat dels demòcrates continue trencada per molt temps més. S'han de fer ponts." Asunción critica severament l'actitud que el Partit Popular manté a Euskadi. La polarització, segons l'ex-ministre, tan sols beneficia uns pocs, no la societat basca: "No em considere nacionalista. En un món cada vegada més interconnectat, quan construïm la Unió Europea, no té sentit defensar cap tipus de nacionalisme. No imagine ara mateix una Europa delimitada per fronteres petites. Jo sé per experiència què és, posem per cas, Luxemburg, sé que els estats que prenen les grans de-

Tal vegada, el 30 d'abril de 1994 serà una de les dates negres de la història d'Asunción. Aquell dia va presentar la dimissió perquè Roldán, aquell discol director de la Guàrdia Civil, s'havia fugat amb la butxaca plena de diners públics.

RAFA GIL

Antoni Asunción ha assegurat que si guanya les eleccions auditarà la gestió del Partit Popular al capdavant de la Generalitat Valenciana. Una actuació que podria destapar més d'una sorpresa.

cisions són Espanya, França, Alemanya... Però la cultura és tota una altra cosa.”

Amb aquest bagatge a les espatlles Antoni Asunción ara haurà d'enfrontar-se amb Zaplana, a qui, en una ocasió, va qualificar de “polític de mandíbula de cristall”.

El repte d'Asunción, per qui “les lluites internes del PSPV-PSOE han acabat definitivament”, és doncs, batre electoralment una peça major com la que representa l'actual president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana.

Asunción, de moment, ha fet una entrada de campanya molt dura de la mà d'un discurs que va de la denúncia de la política i dels dèficits de la dreta i la proposta d'un aprofundiment en l'autonomisme valencià.

Així el nou candidat socialista ha dit aquests dies que si guanya les eleccions apostarà pel desenvolupament de la policia autonò-

mica. “Hem de tenir –explica– un cos de policia autonòmica basat sobretot en el model de Catalunya. D'altra banda, hauria de ser un cos on pogueren incorporar-se membres de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil, que amb el seu bagatge permetran un desenvolupament progressiu i àgil de la policia autonòmica. En quatre o cinc anys aconseguiríem fer el desplegament d'un cos policíac valencià amb plenes competències. Tot això en la pràctica significa modificar algunes lleis i un esforç pressupostari. Tot i això, paga la pena d'anar avant”.

Temes com l'Acadèmia Valenciana de la Llengua o la reforma de l'Estatut d'autonomia també han estat tractats aquest primers dies de campanya. Asunción assegura que “si no s'ha tancat el pacte lingüístic ni la reforma de l'Estatut és perquè el PP no ha volgut. La primera cosa que vaig fer només ser nomenat candidat va ser

Si estimes Mallorca,

Medi Ambient

Cultura i Patrimoni

Ordenació del Territori

Benestar Social

reptar Zaplana a resoldre aquests dos problemes. El PP, però, no s'ha atrevit. Simplement no volen arreglar-ho."

La sanitat i l'educació públiques són també dos dels sectors prioritaris per a Asunción. "Cedir la sanitat pública d'una comarca (en clara al·lusió a l'hospital d'Alzira) a un monopoli és, a més de pernicios, una actuació de dubtosa legalitat i a hores d'ara estudie la possibilitat d'emprendre accions legals contra aquesta pràctica. Aposte per una sanitat pública basada en la lliure elecció, amb unes infraestructures importants i ben dotada tecnològicament, amb mitjans per a la investigació. La millor empresa és l'estat, la seguretat social. Dit això, crec que no s'ha de descartar les possibilitats que ofereix l'empresa privada. El mateix ha de passar amb l'educació."

El nou candidat socialista també ha arremès contra l'actual estat

dels mitjans públics de comunicació: "Cal fer una nova normativa que garantezca la pluralitat del servei públic. Cal fixar-ne el cost, evitar les despeses milionàries. Al capdavant la televisió pública no ha de competir amb les cadenes privades. La situació és dolenta i als professionals se'ls nega el dret a la llibertat d'expressió".

El líder socialista també ha manifestat que si guanya les eleccions, "farà auditories externes de la gestió del PP. L'opacitat de les actuacions del partit en el govern és tan greu que caldrà veure què passa amb els diners públics. Al maig la Generalitat ni tan sols podrà pagar les clíniques privades amb què ha establert concerts". Ara, i en poc menys de dos mesos, Asunción, haurà de convèncer la ciutadania de les seues propostes. La campanya promet ser intensa.

**Francesc Viadel
Salvador Giménez**

RAFA GIL

El candidat socialista s'ha compromès a treballar per la televisió pública valenciana. Antoni Asunción vol que TVV siga un model de respecte la llibertat d'expressió i la pluralitat.

assegura el seu futur

El que més ens importa als mallorquins i mallorquines és la defensa dels nostres interessos patrimonials, del passat i del present, però sobretot la protecció del futur de les nostres famílies.

El Territori i la seva protecció, el Benestar dels més grans i necessitats, la Cultura i el Patrimoni Històric, el Foment de l'Ocupació i les Tradicions, l'Esport Base i la Joventut, els Serveis Municipals amb més instal·lacions per al ciutadà, el respecte pel Medi Ambient i la qualitat de vida. Competències i responsabilitats que tenim depositades els mallorquins en el Consell de Mallorca i que gestiona en cadascuna de les seves àrees assegurant el que més importa a Mallorca, els mallorquins.

Consell de Mallorca

Esports i Joventut

Foment i Ocupació

Cooperació Municipal

Urbanisme